

สวัสดี!

คณะผดุงศิลปกรรมโรงเรียนโกลก: พ 6,

บทประพันธ์ของ สด กุระโรวิท ๒๕

โกลกกระทิง

๑๗

- ๒๕ -

ละครวิทยุ บทประพันธ์ของ สด กุระโรวิท
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดย คณะผดุง
วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๐ เวลา ๕.๑๕ น.

(คนตรี)

(เสียงหลายคนร้องเอะอะ ร้องอย่างแข็งขัน แสดงความตื่นเต้นตกใจ
เช่นร้องว่า ใครกัน... ไหนมันไปทางไหน... เร็ว ช่วยจับหน่อย... ระวัง มันมีด...
เสียงเหล่านี้ดังอยู่ไกล ๆ สมมติว่าได้ยินมาจากช่องหน้าต่างข้างบน)

ไกรสร อะไรกัน เสียงอะไรกัน
บอย ถ้าจะเกิดอะไรอีกแล้วละครับ
ไกรสร อ้าวต้องรีบขึ้นไปดู อ้อ เมื่อก็อ้วสั่งให้แกะรอยเท้าไว้ ลือไม่ต้องทำก็ได้ อ้วจะส่งตำรวจ
มาทำ แค่อ้วต้องเผ่าให้ตี อย่าให้ใครมาย่ำเป็นอันขาด
บอย ครับ

(เสียงไกรสรวิ่งไปตามซานซีเมนต์ แล้วเสียงขึ้นบันไดไปข้างบน)

พรรณี เร็วเข้ากะ ท่านสารวัตร มันเข้าไปในห้องนั้นแน่ะคะ
ไกรสร อะไรกัน
พรรณี คนที่พักอยู่ห้องเลข ๑๔ ค่ะ
ไกรสร ทำไม
พรรณี มันเข้ามาในห้องคุณว่องคะ พอพวกเราเผด็ก็เปิดลิ้นชักหยิบอะไรไปก็ไม่ทราบคะ
แล้วก็จะเดินออกไป คิฉินตามขึ้น มันก็วิ่งออกไปจากห้อง แต่ไปชะงักที่บันไดเพราะมี
ตำรวจเฝ้าอยู่ มันเลยวิ่งเข้าไปในห้องของมันคะ ห้องเลข ๑๔ ค่ะ
ไกรสร ต้องเอาตัวออกมาทุกคน คุณรู้จักชื่อไหม

พรณี ชื่อ...เอ๋...จำไม่ได้ค่ะ รู้แต่ว่ามาจากพืษาคะ มันมาพักที่นี่ มันพยายามจะพบ
คุณว่องให้ได้ค่ะ แต่คุณว่องไม่ยอมพบ ถ้าท่านสารวัตรต้องการชื่อ ก็ต้องไปเปิดสมุด
ดูก่อนค่ะ

ไกรสร ไม่เป็นไร เอาตัวมาพูดกันก่อนดีกว่า

(เสียงไกรสร เดินไปที่ประตูห้อง ๑๘)

ไกรสร (ทุบประตู) ใครอยู่ข้างใน เปิดประตูหน่อย นี่ ตำรวจ...(ทุบประตูอีก) เปิดประตู
...เปิดเดี๋ยวนี้...นี่เจ้าพนักงาน...(ทุบอีก)...ถ้าไม่เปิด...ฟังนะ...(ทุบอีกหลายครั้ง)

(เสียงถลอกกลอน ประตูเปิดออก)

ผู้เช่า มีธุระอะไรหรือครับ (พุคเสียงเหนือแบบชาวบ้านนอก อย่าใช้เสียงชาวกรุง)

ไกรสร คุณเข้าไปในห้องคุณว่องหรือ

ผู้เช่า ครับ

ไกรสร คุณไปเอาอะไรมาจากลิ้นชัก

ผู้เช่า เป็ดนี่ครับ ผมไม่ได้เอาอะไร

ไกรสร มีคนเขาเห็นว่าคุณเปิดลิ้นชัก หยิบอะไรออกมา แล้วก็วิ่งหนีออกมาข้างนอก คุณเอา
อะไรของคุณว่องออกมา

ผู้เช่า ไม่ได้เอาอะไรออกมาเลยครับ ให้ผมตกนรกชั้ครับ

ไกรสร เดียวก่อน คุณชื่ออะไร

ผู้เช่า ผม...เอ๋...ชื่อ **เฟียน** ครับ

ไกรสร เจียก เจียกหรือว่าเจียค

ผู้เช่า เจียกครับ เจียกเฉย ๆ

ไกรสร ก็ได้ คุณเจียก เราต้องเจรจากันนิดหน่อย ผมจะทวงเอาคุณไปสถานีตำรวจ
พร้อมกับพวกนั้น

เจียส โอ๊ะ ผมทำผิดอะไรหรือครับ

ไกรสร ผมไม่ทราบ แต่คุณเอาตัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับตัว ก็ต้องถาม

เจียส ผมเปล่านี้ครับ

ไกรสร นั่นเรื่องของ คุณ คุณจะถูกยิงใจก็ได้ แต่เรื่องของ ผม ต้องพูดกันให้เข้าใจ
คุณมาจากไหน

เจียส พัทธยาครับ

ไกรสร พัทธยา มาพักอยู่ห้องนี้ใช่ไหม

เจียส ใช่ครับ

ไกรสร มาเมื่อไหร่

เจียส ก็... เพิ่งมาวันนี้แหละครับ

ไกรสร มาทำอะไร

เจียส ผม... มาซื้ออวนครับ

ไกรสร คุณเป็นชาวประมงหรือ

เจียส ครับ

ไกรสร คุณมากี่กรุงเทพบ่อยหรือ

เจียส บ่อยครับ

ไกรสร แล้วพักที่ไหน

เจียส ก็... หลายแห่งครับ

ไกรสร รัตนโกสินทร์พักบ้างหรือเปล่า

เจียส เปล่าครับ

ไกรสร อ้าว ทำไมละ ที่นั่นก็ไม่เลวกว่าที่นี่ไม่ใช่หรือ

เจียส มันแพงครับ

ไกรสร แล้วที่เทพธานี นี่เล่า ไม่แพงหรือ

เจียส ก็แพงเหมือนกันครับ

ไกรสร แล้วทำไมคุณถึงมาพักที่นี่เล่า ค่าห้องคืนหนึ่งเกือบสองร้อยบาท

เจียส ผม...เออ...มีธุระครับ

ไกรสร ธุระกับคุณว่องใช่ไหม

เจียส เปล่าครับ

ไกรสร อะไรเปล่า เจ้าหน้าที่เขาบอกผมว่า คุณพยายามขอพบคุณว่อง แต่คุณว่องไม่ให้พบ

เจียส ก็...ผมมาพักโรงแรมของท่าน ก็อยากรู้จักท่านไว้อย่างเท่าทันแหละครับ ผมไม่มีอะไร...
ผมสาบานได้...ให้ทนายชื้อเอา

ไกรสร คุณยิงสาบาน คุณก็ยิงแน่ๆ ทุกคนตรงๆ ดีกว่า คุณมาดักพบคุณว่องใช่ไหมถึงได้มาทน
เสียค่าเช่าห้องแพงๆ ที่นี่

เจียส เปล่าครับ ผมเปล่า

ไกรสร เปล่าอะไร

เจียส ผมไม่ได้มีอะไรกับคุณว่องเลยครับ ให้ทนายชื้อครับ

ไกรสร คุณสาบานบ่อยๆ เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องทนายชื้อจริง ๆ เท่านั้น ทนายชื้อเสียที ๆ ว่า คุณมา
ดักพบคุณว่อง ชื่นบ้ายเบี่ยงค่อไป คุณจะแย

เจียส ผมไม่ได้มาดักพบ

ไกรสร แล้วคุณออกศาลมาทนเสียค่าเช่าห้องเกือบวันละสองร้อยบาททำไม

เจียส ก็ผมมีเงินเสีย

ไกรสร (หัวเราะ) งั้นหรือ คุณเป็นเศรษฐีพญากระมัง ไม่มีประโยชน์หรอกคุณเจียส

คุณจะแก้ตัวอย่างไรก็หนีพิรุณไม่พ้น ชาวประมงอย่างคุณไม่มีใครกล้าเช่าโรงแรมคืนหนึ่ง
เกือบสองร้อยบาท เมื่อเช่าแล้ว คุณก็พยายามจะพบคุณว่องให้ได้ คุณต้องมีเรื่องเกี่ยว
กับคุณว่องแน่นอน คุณอย่าปฏิเสธเสียให้ยากเลย นี่ คุณเจียส คุณรู้ไหมว่า คุณว่อง
ถูกฆ่าตายในอ่างน้ำ ภูษินะ ต้องรู้แน่

เจีย ^๗ อะไรกันครับ คุณว่องถูกฆ่าตายหรือครับ เอ๊ะ ผมไม่ทราบเลย

ไกรสร (หัวเราะ) ยั้งนั่นหรือ คุณเจีย ^๗ อ้อ นี่คุณไม่รู้เลย หรือว่า คุณว่องถูกฆ่าตาย ..ถูกฆ่าอย่างทารุณที่สุด ..ถูกที่ควยท่อนเหล็กคามกัญแจบอกซ์ ..แล้วถูกมัดถ่วงน้ำ ..ในถังน้ำ ..ตายอย่างทุเรศ

เจียก ผมไม่รู้เรื่องเลยจริง ๆ นะครับ ผมไม่ได้มาคุณว่องนาคครับ

ไกรสร คุณเจีย ^๗ คุณอย่ากินปูนร้อนท้องหน่อยเลยนะ ผมไม่ได้บอกว่า คุณมาคุณว่องสักนิค คุณจะร้อนตัวไปทำไม

เจียก ผม..ผมไม่ได้มาคุณว่องนี่ครับ

ไกรสร ก็ใครเขาบอกว่า คุณมาเล่า แต่คุณรู้ใช่ไหมล่ะว่า ใครมา

เจียก ผมไม่รู้ครับ..ไม่รู้จริง ๆ

ไกรสร คุณจะต้องเกี่ยวข้องกับคุณว่องแน่นอน คุณมาคักซุมจะพบคุณว่องก็เพราะ คุณมีเรื่องสำคัญ แล้วก็เรื่องสำคัญเรื่องนี้ ต้องเกี่ยวกับความตายของคุณว่องควย คุณอย่าแก้ตัวโดย รับกันเสียที ฟู บางทีคุณจะมีทางรอดบ้าง

เจียก โห้ ผมไม่มีอะไรนี่ครับ

ไกรสร แล้วคุณเข้าไปในห้องคุณว่องทำไมเมื่อกี้ (ส่งเสียงดังทำลายขวัญ)

เจียก ก็..ผมเข้าไปดู

ไกรสร คุณอะไร

เจียก ก็..เห็นวุ่นวายกันนี่ครับ ผมก็อยากดูบ้าง

ไกรสร แล้วคุณเห็นอะไรบ้างล่ะ

เจียก เห็น..เออ..เห็นคนยืนอยู่ในห้องคุณว่องหลายคนครับ

ไกรสร แล้วเห็นอะไรอีก

เจียก เห็น..เออ..เห็นศพ..เอ๊ย..เห็นคุณว่องนอนอยู่บนเตียงครับ

ไกรสร คุณเจีย ^๗ คุณบอกว่าคุณเห็นศพ

เจียก ผม..เออ..ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอกครับ

ไกรสร ผมไต่ขึ้นกับหู คุณบอกว่า คุณเห็นศพ แปลว่า คุณรู้ว่าคุณร่วงตายแล้ว แล้วทำไม
เมื่ออีก คุณบอกว่าคุณไม่รู้ว่าคุณร่วงตาย คุณพิรุณรอยเปอร์เซ็นต์ คุณเอาตัวไม่รอดแน่
บอกมาตรง ๆ คุณฆ่าคุณร่วงใช่ไหม

เจียก เป่ล่าครับ ผมเป่ล่า ผมไม่ได้ฆ่า จริง ๆ นะครับ ผมไม่ได้ฆ่า

ไกรสร แล้วใครฆ่า

เจียก ผมทราบนี่ครับ

ไกรสร คุณเอาตัวไม่รอดแน่ คุณต้องตีคุณร่วงควายทอนเหล็ก แล้วคุณต้องยิงคุณส่งศรีเพื่อจะปิดปาก
เพราะคุณส่งศรีบังเอิญเข้าไปในห้องคุณร่วง คุณเห็นคุณส่งศรี คุณก็กวาดตามออกมา
คุณได้ยิงคุณส่งศรีสามนัด จนคุณส่งศรีล้มลง แล้วคุณก็รีบกลับเข้าไปในห้องคุณร่วง
จึกแจงใส่กลอนประตู..ลากตัวคุณร่วงซึ่งกำลังสลบอยู่ ไปใส่ถังน้ำในห้องน้ำ มักมีมือไหล
หลัง..ชักขาควาย แล้วคุณก็เปิดน้ำให้ท่วมคุณร่วง ปล่อยให้คุณร่วงสาละวินน้ำตาย แสร้งแล้ว
คุณคงไต่ขึ้นเสียงเอะอะข้างนอกห้อง คุณจึงไม่กล้าออกมา คุณก็รีบเข้าไปในห้องน้ำ
จึกแจงปีนลงไปข้างล่างทางท่อระบายน้ำโสโครก ผมมีหลักฐานพร้อมจะจับคุณ
อย่าลืมนะว่า คุณทิ้งแว่นตาไว้ที่พื้นห้องอันหนึ่ง แล้วยังทิ้งรอยเท้าไว้ที่ดิน ผมได้รอยเท้า
คุณไว้แล้ว คุณหนีไม่รอดหรอก นี่ คุณเจียก~~๗~~ ผมยังรู้ละเอียดยิ่งขึ้นไปอีกว่า คุณถูกคุณ
ร่วงจึกกระคุ่มที่เสื่อฮาวายของคุณจนขาด เสื่อฮาวายตัวที่ขาดจะคงอยู่ในห้องนี้
แล้วก็..ร่องเท้าของคุณก็คงอยู่ในห้องนี้..ร่องเท้าเปื้อนโคลน..มีพื้นยาง..ที่สนมีรอย
แห้ว หลักฐานเหล่านี้ คงอยู่ในห้องนี้ หลักฐานเหล่านี้ยืนยันว่า คุณฆ่าคุณร่วงแน่นอน
คุณหนีไม่พ้นหรอก คุณ~~๗~~จะชนะว่า คุณต้องเป็นผู้ต้องหาแน่ ๆ เอาละ คุณเจียก~~๗~~ ผมขอ
จับคุณฐานฆ่าคนตาย ไปโรงพักกับผมเดี๋ยวนี้

เจียก ผมไม่รู้เรื่องอะไรเลย

ไกรสร คุณไม่ได้ประโยชน์เลยจากการปฏิเสธ คุณสารภาพเสียดีกว่า

เจียก ผมไม่ทราบ

ไกรสร (สวนควันทันที) ไม่ทราบ เอาละ ผมจะทำให้คุณทราบ นั้นประตูเข้าเส้นทางของคุณ
 เลื่อนที่มีรอยกระตุ่มชาจะคงอยู่ในกระเป๋านั้น ผมจะต้องเปิดกระเป๋าของคุณละ
 คุณเจียก ~~๖~~ ถ้าไม่มีเสื้อกระตุ่มชา คุณก็พอจะมีหวังรอด

(เสียงฝีเท้าไกรสรเดินจากเจียก ~~๖~~ ไปที่กระเป๋าเดินทาง)

เจียก อย่าแตะกระเป๋าผมนะ หยึกเดี๋ยวนี้

ไกรสร (หยุดเดิน) อะไร คุณเจียก

เจียก คุณจะเปิดกระเป๋าผมไม่ได้

ไกรสร ทำไม ผมเป็นเจ้าของที่นี่

เจียก ถ้าคุณเซ็นเปิด นี่ คุณเห็นไหม ในมือผมนี้...เห็นไหม

ไกรสร คุณเจียก ~~๖~~ เก็บปืน เก็บเสียเดี๋ยวนี้ ผมเป็นเจ้าของที่นี่ คุณอยากคิดตะรางหรือ

เจียก คุณออกไปจากห้องผม คุณจะยุ่งกับกระเป๋าใบนั้นไม่ได้

ไกรสร ผมเป็นเจ้าของที่นี่ ผมมีอำนาจจะค้นกระเป๋าของคุณได้ ว่าไง บอกให้เก็บปืน

เจียก ผมสั่งคุณ ไม่ใช่คุณสั่งผม คุณออกไปจากห้องผมเดี๋ยวนี้

ไกรสร บอกให้เก็บปืน (เดินเข้ามาช้าๆ)

เจียก อย่างนะ อย่าเดินเข้ามานะ ผมยิงนะ

(เสียงไกรสรเดินเข้ามาช้า ๆ)

เจียก ผมบอกว่า อย่าเข้ามา ผมยิงคุณแน่ ให้ทกนรกชี้

ไกรสร คุณยังตำรวจ คุณตายแน่ คุณอยากตายก็ลองดู

(ยังมีเสียงเดินเข้ามาอีก ๒ ก้าว)

เจียก หยึก คุณเข้ามาอีกก้าวเดียว ผมยิงคุณแน่

โกรรกะทิง

- ๒๕ -

ละครวิทยุ บทประพันธ์ของ สดก ภูมิระโรหิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดย คณะนกอวดี
วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๐ เวลา ๙.๑๕ น.

(คนตรี)

(เสียงหลายคนร้องเอะอะ ร้องอย่างแข็งขัน แสดงความตื่นเต้นตกใจ
เช่นร้องว่า ใครกัน...ไหนมันไปทางไหน...เร็ว ช่วยจับหน่อย...ระวัง มันมีด...
เสียงเหล่านี้คงอยู่ไกล ๆ สมมติว่าได้ยินมาจากของหน้าตาข้างบน)

โกรรสร อะไรกัน เสียงอะไรกัน

บอย ถ้าจะเกิดอะไรอีกแล้วละครับ

โกรรสร อ้าวต้องรีบขึ้นไปดู อ้อ เมื่อกี้อ้าวสั่งให้แกะรอยเท้าไว้ ลือไม่คงทำได้ อ้าวจะส่งตำรวจ
มาทำ แต่ลือคงเผื่อให้ดี อย่าให้ใครมาย่ำเป็นอันขาด

บอย ครับ

(เสียงโกรรสรวิ่งไปตามซานซีเมนต์ แล้วเสียงขึ้นบันไดไปข้างบน)

พรรณี เร็วเข้าละ ท่านสารวัตร มันเข้าไปในห้องนั้นแน่ละ

โกรรสร อะไรกัน

พรรณี คนที่พักอยู่ห้องเลข ๑๔ ค่ะ

โกรรสร ทำไม

พรรณี มันเข้ามาในห้องคุณว่องค่ะ พอพวกเราเผดอ๊กเปิดลิ้นชักหีบอะไรไปก็ไม่ทราบค่ะ
แล้วก็จะเดินออกไป คิฉินถามขึ้น มันก็วิ่งออกไปจากห้อง แต่ไปชะงักที่บันไดเพราะมี
ตำรวจเฝ้าอยู่ มันเลยวิ่งเข้าไปในห้องของมันค่ะ ห้องเลข ๑๔ ค่ะ

โกรรสร ต้องเอาตัวออกมาพูดกัน คุณรู้จักชื่อไหม

พรณี ชื่อ...เอ๋...จำไม่ได้ค่ะ รู้แต่ว่ามาจากพัทยาค่ะ มันมาพักที่นี่ มันพยายามจะพบ
คุณว่องให้ได้ค่ะ แต่คุณว่องไม่ยอมพบ ถ้าท่านสารวัตรต้องการชื่อ ก็ต้องไปเปิดสมุด
ดูก่อนค่ะ

ไกรสร ไม่เป็นไร เอาตัวมาพูดกันก่อนดีกว่า

(เสียงไกรสรเดินไปที่ประตูห้อง ๑๔)

ไกรสร (ทุบประตู) ใครอยู่ข้างใน เปิดประตูหน่อย นี่ ค่ำรว...(ทุบประตูอีก) เปิดประตู
...เปิดเดี๋ยวนี้...นี่เจ้าพนักงาน...(ทุบอีก) ...ถ้าไม่เปิด...ฟังนะ...(ทุบอีกหลายครั้ง)

(เสียงถลอกกลอน ประตูเปิดออก)

ผู้เช่า มีธุระอะไรหรือครับ (พุคเสียงเหนือแบบชาวบ้านนอก อย่าใช้เสียงชาวกรุง)

ไกรสร คุณเข้าไปในห้องคุณว่องหรือ

ผู้เช่า ครับ

ไกรสร คุณไปเอาอะไรมาจากลิ้นชัก

ผู้เช่า เป็ดนี่ครับ ผมไม่ได้เอาอะไร

ไกรสร มีคนเขาเห็นว่าคุณเปิดลิ้นชัก หยิบอะไรออกมา แล้วก็วิ่งหนีออกมาข้างนอก คุณเอา
อะไรของคุณว่องออกมา

ผู้เช่า ไม่ได้เอาอะไรออกมาเลยครับ ให้ผมตกนรกสิครับ

ไกรสร ดิยวก่อน คุณชื่ออะไร

ผู้เช่า ผม...เอ๋...ชื่อ เจียห ครับ

ไกรสร เจียก เจียกหรือว่าเจียก

ผู้เช่า ~~เจียกครับ เจียกเฉย ๆ~~

ไกรสร ก็ได้ คุณเจียห เราต้องเจรจากันนิดหน่อย ผมจะต้องเอาคุณไปสถานีตำรวจ
พร้อมกับพวกนั้น

- เจียส โอะ ผมทำผิดอะไรหรือครับ
- ไกรสร ผมไม่ทราบ แก่คุณเอาตัวเข้าไปเกี่ยวของด้วย ก็ต้องถาม
- เจียส ผมเปล่านี้ครับ
- ไกรสร นั่นเรื่องของ คุณ คุณจะถูกยิงใจก็ได้ แต่เรื่องของผม ต้องทุกคนให้เข้าใจ
คุณมาจากไหน
- เจียส พักยาครับ
- ไกรสร พักยา มาพักอยู่ห้องนี้ไซ้ไหม
- เจียส ไซ้ครับ
- ไกรสร มาเมื่อไหร่
- เจียส ก็... เพิ่งมาวันนี้แหละครับ
- ไกรสร มาทำอะไร
- เจียส ผม... มาซื้อวนครับ
- ไกรสร คุณเป็นชาวประมงหรือ
- เจียส ครับ
- ไกรสร คุณมากุ้ง เพียบย่อยหรือ
- เจียส บ่อยครับ
- ไกรสร แล้วพักที่ไหน
- เจียส ก็... หลายแห่งครับ
- ไกรสร รัตนโกสินทร์พักบ้างหรือเปล่า
- เจียส เปล่าครับ
- ไกรสร อ้าว ทำไมละ ที่นั่นก็ไม่เลวกว่าที่นี่ไม่ใช่หรือ
- เจียส มันแพงครับ
- ไกรสร แล้วที่เพชธานี นี่เล่า ไม่แพงหรือ

เจียห ก็แพงเหมือนกันครับ

ไกรสร แล้วทำไมคุณถึงมาพักที่นี่เล่า ค่าห้องคืนหนึ่งเกือบสองร้อยบาท

เจียห ผม...เออ...มีธุระครับ

ไกรสร ธุระกับคุณว่องใช่ไหม

เจียห เปล่าครับ

ไกรสร อะไรเปล่า เจ้าหน้าที่เขาบอกผมว่า คุณพยายามขอพบคุณว่อง แต่คุณว่องไม่ให้พบ

เจียห ก็...ผมมาพักโรงแรมของท่าน ก็อยากรู้จักท่านไว้อย่างเท่านั้นแหละครับ ผมไม่มีอะไร...
ผมสาบานได้...ให้ทุกคนรักเขา

ไกรสร คุณยิ่งสาบาน คุณยิ่งแย่ ทุกคนตรง ๆ ดีกว่า คุณมาดักพบคุณว่องใช่ไหมถึงได้มาทน
เสียค่าเช่าห้องแพง ๆ ที่นี่

เจียห เปล่าครับ ผมเปล่า

ไกรสร เปล่าอะไร

เจียห ผมไม่ได้มีอะไรกับคุณว่องเลยครับ ให้ทุกคนรักครับ

ไกรสร คุณสาบานบ่อย ๆ เกี่ยวกับคุณก็ต้องทุกคนรักจริง ๆ เท่านั้น ตอบผมเสียที ว่า คุณมา
ดักพบคุณว่อง ซินบายเบี่ยงค่อไป คุณจะแย่

เจียห ผมไม่ได้มาดักพบ

ไกรสร แล้วคุณอุทิศสาคูมาทนเสียค่าเช่าห้องเกือบวันละสองร้อยบาททำไม

เจียห ก็ผมมีเงินเสีย

ไกรสร (หัวเราะ) งั้นหรือ คุณเป็นเศรษฐีทายาทมั่ง ไม่มีประโยชน์หรอกคุณเจียห

คุณจะทำตัวอย่างไรก็หนีพิษไม่พ้น ชาวประมงอย่างคุณไม่มีใครกล้าเช่าโรงแรมคืนหนึ่ง
เกือบสองร้อยบาท เมื่อเช่าแล้ว คุณก็พยายามจะพบคุณว่องให้ได้ คุณต้องมีเรื่องเกี่ยวกับ
กับคุณว่องแน่นอน คุณอย่าปฏิเสธเสียให้ยากเลย นี่ คุณเจียห คุณรู้ใหม่ว่า คุณว่อง
ถูกฆ่าตายในอ่างน้ำ รั้วนี้ะ ต้องรู้แน่

เจียส อะไรกันครับ คุณว่องถูกฆ่าตายหรือครับ เอ๊ะ ผมไม่ทราบเลย

ไกรสร (หัวเราะ) ยิงนั่นหรือ คุณเจียส อ้อ นี่คุณไม่รู้เลย หรือว่า คุณว่องถูกฆ่าตาย ..ถูกฆ่าอย่างทารุณที่สุด ..ถูกที่ด้วยท่อนเหล็กคามักญ์แจบอกซ์ ..แล้วถูกมัดถ่วงน้ำ ในถังน้ำ ..ตายอย่างทุเรศ

เจียส ผมไม่รู้เรื่องเลยจริง ๆ นาคครับ ผมไม่ได้ฆ่าคุณว่องนาคครับ

ไกรสร คุณเจียส คุณอย่ากินปูนร้อนท้องหน่อยเลยนะ ผมไม่ได้บอกว่า คุณฆ่าคุณว่องสักนิด คุณจะร้อนตัวไปทำไม

เจียส ผม..ผมไม่ได้ฆ่าคุณว่องนี่ครับ

ไกรสร ก็ใครเขาบอกว่า คุณฆ่าแล้ว แต่คุณรู้ใช่ไหมล่ะว่า ใครฆ่า

เจียส ผมไม่รู้ครับ..ไม่รู้จริง ๆ

ไกรสร คุณจะคงเกี่ยวข้องกับคุณว่องแน่นอน คุณมาที่กลุ่มจะพบคุณว่องก็เพราะ คุณมีเรื่องสำคัญ แล้วก็เรื่องสำคัญเรื่องนี้ ต้องเกี่ยวกับความตายของคุณว่องด้วย คุณอย่าแก้ตัวเลย รับกันเสียที ฟู บางทีคุณจะมีทางรอดบ้าง

เจียส โช้ ผมไม่มีอะไรนี้ครับ

ไกรสร แล้วคุณเข้าไปในห้องคุณว่องทำไมเมื่อก็ (ส่งเสียงดังทำลายขวัญ)

เจียส ก็..ผมเข้าไปดู

ไกรสร คุณอะไร

เจียส ก็..เห็นวุ่นวายกันนี่ครับ ผมก็อยากดูบ้าง

ไกรสร แล้วคุณเห็นอะไรบ้างล่ะ

เจียส เห็น...เออ...เห็นคนยืนอยู่ในห้องคุณว่องหลายคนครับ

ไกรสร แล้วเห็นอะไรอีก

เจียส เห็น...เออ...เห็นศพ...เออ...เห็นคุณว่องนอนอยู่บนเตียงครับ

ไกรสร คุณเจียส คุณบอกว่าคุณเห็นศพ

เจียฟ ผม...เออ...ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอกครับ

ไกรสร ผมไต่ขึ้นกับหู คุณบอกว่า คุณเห็นศพ แปลว่า คุณรู้ว่าคุณร่วงตายแล้ว แล้วทำไม
เมื่อก็ คุณบอกว่าคุณไม่รู้ว่าคุณร่วงตาย คุณพิรุณร้อยเปอร์เซ็นต์ คุณเอาตัวไม่รอกแน
บอกมาตรง ๆ คุณฆ่าคุณร่วงไข่มุข

เจียฟ แปล่าครับ ผมแปล่า ผมไม่ได้ฆ่า จริง ๆ นาคครับ ผมไม่ได้ฆ่า

ไกรสร แล้วใครฆ่า

เจียฟ ผมทราบที่ครับ

ไกรสร คุณเอาตัวไม่รอกแน คุณคงที่ว่าคุณร่วงทายนหนัก แล้วคุณต้องยิงคุณส่งศรีเพื่อจะปิดปาก
เพราะคุณส่งศรีบังเอิญเข้าไปในห้องคุณร่วง คุณเห็นคุณส่งศรี คุณก็กวาดตามออกมา
คุณไล่ยิงคุณส่งศรีสามนัด จนคุณส่งศรีล้มลง แล้วคุณก็รีบกลับเข้าไปในห้องคุณร่วง
จึกแจ้งใส่กลอนประทุ... ลากตัวคุณร่วงซึ่งกำลังสลบอยู่ ไปใส่ถังน้ำในห้องน้ำ มักมีไฟ
หลัง... พัดชาควย แล้วคุณก็เปิดน้ำให้ท่วมคุณร่วง ปลดปล่อยให้คุณร่วงสาธกน้ำตาย แสร้งแล้ว
คุณคงได้ยินเสียงเอะอะข้างนอกห้อง คุณจึงไม่กล้าออกมา คุณก็รีบเข้าไปในห้องน้ำ
จึกแจ้งเป็นลงไปข้างล่างทางท่อระบายน้ำใส่โครก ผมมีหลักฐานพร้อมจะจับคุณ
อย่าลืมว่า คุณทิ้งแว่นตาไว้ที่พื้นห้องอันหนึ่ง แล้วยังทิ้งรอยเท้าไว้ที่พื้น ผมได้รอยเท้า
คุณไว้แล้ว คุณหนีไม่รอกหรือ นี คุณเจียฟ ผมยังรู้ละเอียดยิ่งขึ้นไปอีกว่า คุณถูกคุณ
ร่วงถึงกระคุมีที่เสื้อสาววยของคุณจนขาด เสื้อสาววยตัวที่ขาดจะต้องอยู่ในห้องนี้
แล้วก็... รองเท้าของคุณก็ต้องอยู่ในห้องนี้... รองเท้าเป็นโคลน... มีพื้นยาง... ที่สันมีรอย
แห้ว หลัถถานเหล่านี้ ต้องอยู่ในห้องนี้ หลัถถานเหล่านี้ยืนยันว่า คุณฆ่าคุณร่วงแน่นอน
คุณหนีไม่พ้นหรือ คุณรู้ละชั้นว่า คุณต้องเป็นผู้ต้องหาแน่ ๆ เอาละ คุณเจียฟ ผมขอ
จับคุณฐานฆ่าคนตาย ไปโรงพักกับผมเดี๋ยวนี้

เจียฟ ผมไม่รู้เรื่องอะไรเลย

ไกรสร คุณไม่ได้ประโยชน์เลยจากการปฏิเสธ คุณสารภาพเสียดีกว่า

เจียส ผมไม่ทราบ

ไกรสร (สวนควันทันที) ไม่ทราบ เอาละ ผมจะทำให้คุณทราบ นั้นประตูเข้าเส้นทางของคุณ
 เสื้อที่มีรอยกระตุ่มซากจะต้องอยู่ในกระเป๋านั้น ผมจะต้องเปิดกระเป๋าของคุณละ
 คุณเจียส ถ้าไม่มีเสื้อกระตุ่มซาก คุณก็พอจะมีหวังรอด

(เสียงฝีเท้าไกรสร เดินจากเจียสไปที่กระเป๋าค้นทาง)

เจียส อย่าแตะกระเป๋าผมนะ หยุดเดี๋ยวนี้

ไกรสร (หยุดเดิน) อะไร คุณเจียส

เจียส คุณจะเปิดกระเป๋าผมไม่ได้

ไกรสร ทำไม ผมเป็นเจ้าของที่นี่

เจียส ถ้าคุณขึ้นเปิด นี่ คุณเห็นไหม ในมือผมนี้...เห็นไหม

ไกรสร คุณเจียส เก็บปืน เก็บเสียเดี๋ยวนี้ ผมเป็นเจ้าของที่นี่ คุณอยากติดตะรางหรือ

เจียส คุณออกไปจากห้องผม คุณจะยุ่งกับกระเป๋าใบนั้นไม่ได้

ไกรสร ผมเป็นเจ้าของที่นี่ ผมมีอำนาจจะค้นกระเป๋าของคุณได้ ว่าใจ บอกให้เก็บปืน

เจียส ผมสั่งคุณ ไม่ใช่คุณสั่งผม คุณออกไปจากห้องผมเดี๋ยวนี้

ไกรสร บอกให้เก็บปืน (เดินเข้ามาช้าๆ)

เจียส อย่างนะ อย่าเดินเข้ามานะ ผมยิงนะ

(เสียงไกรสร เดินเข้ามาช้าๆ)

เจียส ผมบอกว่า อย่าเข้ามา ผมยิงคุณแน่ ให้ถอยรอกซิ

ไกรสร คุณยังตำรวจ คุณตายแน่ คุณอยากตายก็ลองดู

(ยังมีเสียงเดินเข้ามาอีก ๒ ก้าว)

เจียส หยุด คุณเข้ามาอีกก้าวเดียว ผมยิงคุณแน่

ไกรสร คุณกล้ายิ่งเจ้าหน้าทีเดียวหรือ กตาทหรือคุณเจีย

เจียบ บอกว่า หยุค

ไกรสร แหมสั่งให้คุณเก็บป็น

เจียบ แหมฉันไคเดียวนี้แหละ ถ้าคุณไม่หยุค

ไกรสร เก็บป็น บอกให้เก็บป็น

เจียบ อย่าเข้ามา..ผมบอกว่าอย่า..อย่า

(เสียงไกรสรลงกับพื้นเพื่อหลบวิสีกระสุน แล้วก็มีเสียงปืนของเจียพระเบ็ค
ออก ๑ นัด ต่อจากนั้น ก็มีเสียงปืนไกรสพระเบ็คอีก ๓ นัดซ้อน เสียงเจียพระองค์ โอย
แล้วก็ล้มลงถึงโครมใหญ่)

(คนตรี)